

Inhoud

1. Natalia
2. Het plan van juf Efrossinia en Olga
3. Mag ik mee?
4. Nog twee maanden
5. Een Rus in huis?
6. Gastgezin
7. Koekenbakkers
8. Afscheid van Belarus
9. Spanning in Holland
10. De ontmoeting
11. De eerste week
12. Het feestje van Nastya
13. Toch op de fiets
14. Een brief van thuis
15. Het Tsjernaaltje
16. Naar de dierentuin
17. De laatste week
18. Naar huis

1. Natalia

‘Dag baboesjka!’ Vrolijk zwaait Natalia naar haar oma. ‘Dag Pavel!’ Dan loopt ze naar buiten, de tas met schoolboeken op haar rug.

Het is nog vroeg in de morgen, maar toch is het al warm. Misschien kan ze vanmiddag uit school in het bos spelen, als ze baboesjka niet hoeft te helpen.

‘Ha Sergeï!’ roept ze als ze haar buurjongen uit huis ziet komen. Ook hij heeft z’n schooltas op zijn rug.

‘Ken je de aardrijkskundeles?’ vraagt Natalia.

‘Ja, en jij?’

‘Heel goed. Ik hoop dat ik een beurt krijg.’

‘Ik ook. Weet jij de hoofdstad van Polen?’

‘Warschau natuurlijk, makkelijk joh.’

‘En van Litouwen?’

Oei, dat is wat moeilijker. Maar Natalia weet het wel. Ze heeft de landen met hoofdsteden goed geleerd. ‘Vilnius.’

‘Knap hoor’, zegt Sergeï, ‘maar nu heb ik geen zin meer, juf Efrossinia overheert ons straks wel.’

Natalia en Sergeï moeten wel twintig minuten lopen naar school, maar dat geeft niet. Ze zijn toch al tien jaar! En het is heerlijk weer. Ze zijn trouwens niet anders gewend. Ook als het regent of als er veel sneeuw ligt, moeten ze lopen. Hoe dichter ze bij school komen, hoe meer kinderen ze zien. Natalia laat Sergeï nu alleen. Die zoekt z’n vrienden wel op. Ha, daar is Iana. Nog gauw even kletsen met haar vriendin!

Natalia woont in een klein dorpje, in het land Belarus. Dat land wordt ook wel Wit-Rusland genoemd. Het huisje waar Natalia met haar moeder, baboesjka en Pavel woont, is niet groot. Het heeft een kamertje, een keukentje en twee slaapkamertjes.

In het ene kamertje slaapt baboesjka, in het andere Natalia met mama en Pavel.

De vader van Natalia is gestorven.

Om het huisje staat een blauw hekje en achter zijn de waterput en de wc.

Het huisje is wel klein, maar daaromheen ligt een grote tuin. Daarin verbouwt baboesjka veel groenten, zoals aardappels, uien, paprika's en tomaten.

's Zomers is het warm in Belarus, maar 's winters ... Brrrr, dan vriest het soms wel 27 graden en ligt er heel veel sneeuw. Gelukkig zorgt de oven er dan voor dat het binnen de muren heerlijk warm is.

'Kom je straks met mij spelen?' vraagt Iana aan Natalia als de school uitgaat.

'Ja leuk!' zegt Natalia. 'Maar ik weet niet of het mag, misschien moet ik baboesjka helpen.'

'Zullen we het aan haar vragen?'

'Goed idee!'

De meisjes hollen naar Natalia's huis.

Na een kwartiertje staan de meisjes bij baboesjka. Ze is in de tuin aan het werk.

'Baboesjka, hijgt Natalia, 'mag ik met Iana spelen?'

'Ja hoor, dat mag, maar eerst moet je me even helpen, Natalia.'

Een beetje teleurgesteld kijkt Natalia haar vriendinnetje aan.

‘Nou, dan zie ik je straks wel, doe!’

‘Doeg!’ zegt Iana en weg is ze.

‘Waar is Pavel?’ vraagt Natalia.

‘In huis. Ga maar eens kijken of hij zijn eten al opheeft.’

Pavel is blij als hij zijn zusje ziet. ‘Spelen?’ vraagt hij.

‘Nee Pavel, eerst moet je je eten opeten.’

Zelf heeft ze tussen de middag al op school gegeten: aardappels en soep. Maar haar broertje is nog maar twee jaar. Hij gaat nog niet naar school. Daarom heeft oma voor hem eten klaargemaakt.

Terwijl ze haar broertje eten geeft, gaan er allerlei gedachten door Natalia’s hoofd.

Ze denkt aan haar oma. Wat houdt ze veel van haar. Baboesjka zorgt voor hen als mama in de fabriek is. Als baboesjka er niet was, dan zou ze ’s middags ook op school moeten blijven tot mama haar zou ophalen. Pavel zou dan naar een crèche moeten. Iana bleef ook altijd op school. Die heeft geen baboesjka die bij hen in huis woont. Maar haar moeder heeft nu geen werk meer in de fabriek. Daarom kan Iana nu ook naar huis. Soms moet ze helpen, maar ze mag ook wel vaak spelen. Hè, wat voelt ze zich opeens akelig. Zou ze te hard naar huis gerend hebben?

‘Baboesjka’, roept ze.

Als baboesjka Natalia hoort roepen, komt ze de keuken in.

‘Kind, wat is er?’ zegt ze geschrokken als ze Natalia’s witte gezicht ziet. ‘Ben je weer niet lekker? Ga maar even liggen,

meisje, dan zakt het wel weer. Hier, een tabletje. Och, die zijn ook alweer bijna op.'

Pavel komt bij zijn zusje staan. 'Natalia ziek?' vraagt hij.

Baboesjka knikt. 'Nu moet jij baboesjka maar helpen, dat kun je toch wel?'

'Pavel helpen', zegt hij trots.

Verdrietig loopt baboesjka met Pavel naar buiten. Ze moet echt weer aan het werk. Er is nog zo veel te doen in de tuin.

Als ze een poosje later bij Natalia gaat kijken, slaapt ze.